

LA PRIMERA URGÈNCIA

Nora Castro

Mestra i Diputada Nacional de l'esquerrà Frente Amplio de l'Uruguai

Ja som al maig. Fa escassos tres mesos concloïem les jornades del III Fòrum Parlamentari Mundial a Porto Alegre, entremig de les sessions del Fòrum d'Educació i el Fòrum Social Mundial. Aquesta oportunitat de parlar-los avui "amb la llengua escrita", constitueix una preada ocasió per tirar una mirada endarrere i veure què va passar amb tant trobada, tants diagnòstics, tants desigs i propostes de treball. Dels que es parlen en els corredors i dels que es posen en paper, sobre blanc i negre, sobre el final de les sessions amb vot inclòs.

La qualitat del temps transcorregut ha dilatat la seva extensió. Va haver-hi agres i agitades discussions, genuflexions, bombardejos, mort i misèria, centenars de marxos i fins a algun "corista" amb disfressa de samarità estrenyent mans, alhora que apromptava les arques per a potser rebre algun regal.

Desgraciadament no hi ha hagut cap canvi a la vigència de la Resolució de la Xarxa Parlamentària Internacional presa en aquest Fòrum. **La primera**

urgència és la lluita contra la guerra.

Quan, al gener passat, aquests centenars de legisladors ens reuníem, vam entendre que s'havia "d'actuar sense termini per evitar la guerra a Iraq; (...) rebutjar el concepte de guerra preventiva (...) i manifestar de forma clara el nostre rebuig a qualsevol atac que constitueixi una amenaça per a la pau i que elimina la credibilitat que l'ONU necessita per fer front a les seves missions"

Per això vam dir que ens oposàvem "al nou ordre militar mundial que Washington vol imposar i a la seva doctrina de guerra preventiva".

Enmig del dramàtic dolor de no haver tingut la força suficient per evitar la massacre del poble iraquian, cal reconèixer que la prioritització de les tasques feta pel FPM va ser encertada estratègicament, més enllà de la tremenda derrota en aquesta batalla.

No sols va ser correcta la identificació dels objectius sinó la tàctica, que de fet o deliberadament, en molts dels nostres països portem endavant. La "tànctica de la pinça", és a dir, el plantejament, la denúncia i l'exigència a nivell polític institucional

Nora Castro, autora de l'article, envoltada per Tania Guerra, del sindicat SINASEFE del Brasil, Pere Polo i Marta Maffei, la secretària general de CTERA

per part dels legisladors, al mateix temps que les mobilitzacions de masses on milions de ciutadans van expressar les seves conviccions als carrers del planeta. I en molts llocs, com en aquesta cantonada llatinoamericana sobre el Ríó de la Plata, els diputats i senadors de la RPI també vam ser al carrer.

EUA i el nou ordre econòmic- militar. El petroli, per a qui?

La capacitat efectiva de producció de petroli d'Iraq és en realitat ignorada. Abans de la invasió-guerra, Iraq produïa tres milions de barrils diaris. Les reserves provades han ubicat aquest país en el segon lloc a nivell mundial, però s'estima que el volum total de la seva reserva abasta el 10,6% de la totalitat en el món.

D'altra banda, mentre amb un sol dòlar es paga l'exploració i extracció d'un barril de petroli a Iraq, la mateixa operació costa el doble a Aràbia Saudita i als EUA cal pagar entre deu i dotze dòlars. Si tenim en compte que el preu per barril oscil·la entre

queda bé" parlar obertament de vendre el petroli iraquí a la Shell o a l'ExxonMobil. Aquesta tasca la delega a l'ex-ministre de Petroli iraquí i Director del Centre d'Estudis sobre l'Energia Global, Fadhil Chalabi, que va afirmar:

"Necessitem que ingressi al país una gran quantitat de diners. L'única manera per obtenir-lo és privatitzar parcialment la indústria".

En aquesta conferència de premsa dels iraquians exiliats a Londres, es va cridar a deixar a les mans de les multinacionals el petroli, després que finalitzés la guerra. Just després la Casa Blanca va fer saber que hi haurà suficients llocs per a aquest grup iraquí d'exiliats en el nou govern interí.

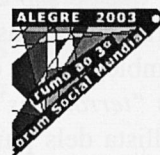
De manera que es pot pensar que aquest nou ordre que EUA vol imposar en el món és per poder posar les seves mans directament sobre aquest petroli.

Segons el nostre parer aquesta és una de les lectures, però necessàriament

ha de ser complementada per altres. Potser no es tracti només de posar les seves pròpies mans en

...l'objectiu que EUA persegueix té una doble cara: mantenir allunyades altres mans dels pous de petroli per poder posar-hi tranquil·lament les seves, d'una banda, i per una altra, no permetre que l'hegemonia del dòlar s'esvaeixi...

trenta i trenta-cinc dòlars, el benefici diari rondaria els vuitanta-set milions de dòlars.

D'altra banda, el petroli iraquí fins aquesta tardor era explotat per una companyia nacional pública, havent concedit algunes zones petrolíferes a empreses estrangeres, no nord-americanes, que les explotarien després d'aixecat l'embargament de l'ONU.

Per la seva banda, EUA consumeix el 25% de la producció anual de petroli i s'estima que, durant els deu pròxims anys creixerà un 1% anual, pel fet que el seu sector de transport consumeix a prop del 40% del petroli que disposa. El 65% de les seves importacions prové d'Orient Mitjà, on els seus "amics" Turquia i Israel no posseeixen petroli.

Les vinculacions entre les grans empreses de petroli nord-americanes, la família Bush i gran part dels més visibles representants del seu equip de govern són en aquests moments bastant conegudes. També ho és el fet que derrotar el govern de S. Hussein significaria habilitar l'accés perquè aquestes mateixes companyies poguessin explotar aquestes riqueses petrolíferes. Però EUA sap que "no li

aquest petroli, sinó d'evitar que altres mans se n'apropiïn.

L'hegemonia del dòlar, perilla?

En realitat l'altre escenari en què ens *patinen* la història, no es va crear amb els successos de l'11/9, ni amb el descobriment que Saddam era un dictador, sinó que reconeix en la seva gènesi fets molt anteriors. És un escenari amb molta olor de combustible, de moneda hegemònica i en definitiva, de guerra interimperial.

En els acords de Bretton Woods es va fixar el valor de l'or en U\$35 l'unça. Així es va convertir en l'Estàndard Internacional amb què es mesuraven les divises. L'administració Nixon, el 1971 va treure el dòlar del patró or i com que només els EUA "produeixen" dòlars, aquesta moneda va passar a ser l'instrument monetari més important a nivell global.

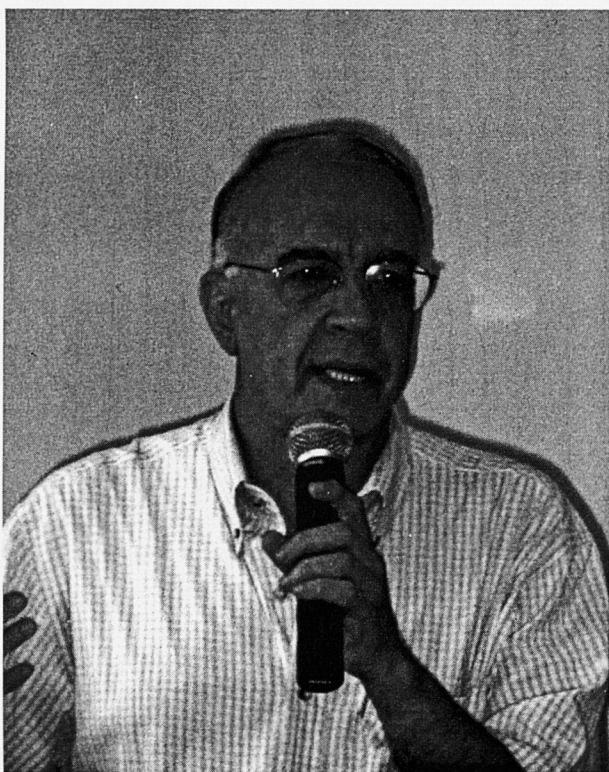
La "hegemonia del dòlar", és a dir, aquest fenomen pel qual les mercaderies crítiques es compren només en dòlars, entre les quals el petroli és una de les principals, va dominar l'escena mundial dels

Segurament el pretext podrà ser qualsevol. Combatre el narcotràfic, impedir la utilització de les armes de destrucció massiva, "alliberar" un poble subjugat o enfrontar el terrorisme. Per aconseguir els seus objectius serà necessari imposar un nou ordre econòmicomilitar mundial i l'eina ja està dissenyada i provada. És la guerra preventiva.

últims trenta anys del segle XX.

Però abans d'haver acabat el primer any del nou segle, el 6 de novembre del 2000, Iraq va instal·lar un "perill" per als interessos de les transnacionals del petroli: va canviar el dòlar per l'euro per fer les seves transaccions en aquesta branca d'activitat. França, principal client petroler d'Iraq i inversor important en aquest país, va impulsar aquesta iniciativa. Posteriorment Jordània va resoldre portar amb euros els seus negocis amb Iraq. Els russos van adoptar l'euro per a les seves negociacions amb Alemanya. Corea del Nord, en el 2002 va disposar que tot el seu comerç exterior s'efectuï en euros. I pel que se sap en aquests "suds", el Banc Central d'Iran hauria passat les seves reserves a euros. Semblen massa coincidències entre la llista de països "terroristes" que conformen "l'eix del mal" i la llista dels països que van abandonar el dòlar i van adoptar l'euro en els negocis del petroli. L'objectiu que EUA persegueix té una doble cara:

Emir Sander
membre del Comitè Organitzador de l'FSM

mantenir allunyades altres mans dels pous de petroli per poder posar-hi tranquil·lament les seves, d'una banda, i per una altra, no permetre que l'hegemonia del dòlar s'esvaeixi.

La nova eina: la guerra preventiva

El 1r de maig, milions de treballadors, amb i sense treball, van cridar el seu rebuig a la guerra i a la prepotència genocida del govern dels EUA i els seus aliats. Als quals directament van bombardejar i als quals van esperar que es concretés la destrucció per a després portar "la seva ajuda humanitària".

Mentre això succeïa a l'escenari armat, sobre el portaavions Bush descendia per felicitar els seus homes i anunciar que aquest combat havia acabat, però que la guerra contra el terrorisme seguiria. Segurament el pretext podrà ser qualsevol. Combatre el narcotràfic, impedir la utilització de les armes de destrucció massiva, "alliberar" un poble subjugat o enfrontar el terrorisme. Per aconseguir els seus objectius serà necessari imposar un nou ordre econòmicomilitar mundial i l'eina ja està dissenyada i provada. És la guerra preventiva.

A finals del 2002 EUA dóna a conèixer un document signat pel propi President Bush, on analitza el concepte de seguretat nacional. Aquest concepte inclou el concepte de defensa, abraça més. El defineix vagament com *la sensació a nivell psicològic de no sentir-se amenaçat*. Les amenaces poden ser de qualsevol índole: militars, econòmiques, socials, etc., però només pot valorar-les el país que les detecta. La llista d'amenaces és amplíssima i sempre se n'hi pot incorporar una nova. Pot comprendre qualsevol fet que EUA consideri que l'afecti.

El complement natural d'aquesta definició és la "Doctrina Rumsfeld", coneguda com "Doctrina de la Guerra Preventiva". Segons aquesta doctrina i tal com vam veure que va succeir, no s'actua en funció d'una amenaça real, sinó quan el país percep que hi ha una amenaça. I per evitar el dany de l'amença, s'ha d'actuar abans que les hostilitats dels altres es concretin. S'ha d'actuar preventivament per elimi-

nar la possible hostilitat. Ací basta la convicció que la primera potència del món tingui i avalui, de la intencionalitat de qualsevol grup o país. D'aquesta manera la doctrina de la guerra preventiva escombra amb la pròpia concepció del dret internacional i ubica a les Nacions Unides en un lloc semblant al que van portar els Estats feixistes a la Societat de les Nacions.

La tasca

Quan iniciàvem aquesta xerrada "escrita", dèiem que la visió estratègica va ser encertada. Després de tanta lletra, tanta baralla i tant de dolor, proposo que ens ratifiquem tàcticament i estratègicament. No em queden dubtes, **la primera urgència és lluitar contra la guerra. I caldrà armar, teixir i unir tantes pinces com siguin necessàries. Però per sobre totes les coses, cal educar per tenir una ciutadania amb "cap de pinça".** Els que no tenim ni volem bombes intel·ligents que

Una mesa de debat on va intervenir Manolo Monereo de l'Esquerra Unida Federal

No vam ser ni serem còmplices dels que maten i destrueixen primer, per a després enriquir les seves butxaques. No ens entremesclem amb els que es vesteixen d'humanitaris mentre li donen la mà als assassins. Som homes i dones compromesos amb

No em queden dubtes, la primera urgència és lluitar contra la guerra. I caldrà armar, teixir i unir tantes pinces com siguin necessàries. Però per sobre totes les coses, cal educar per tenir una ciutadania amb "cap de pinça".

s'equivoquen sempre per al mateix costat, els que no presentem lúdicament les mortíferes bombes grogues de fragmentació, els que no anomenem alliberament a l'assassinat d'homes, dones, ancians i nens desarmats, els que no polvoritzem la història mil·lenària d'un poble i de gran part de la humanitat, tenim una altra aposta en la vida.

la defensa de la vida i de la vida en un món "menys lleig", com deia Pablo Freire. Aquesta investida militarista i econòmica d'EUA amenaça a tots els pobles, i per això, a tots i cadascun de nosaltres. Enfrontar-la, per detenir-la, és la nostra primera responsabilitat. En això estem.

Les manifestacions contra la guerra ompliren els carrers de tot el món